

uit te beelden, die, zonder te zoeken naar manieren of maniertjes om zich uitdrukken, zich alleen geven zooals ze zijn. Laten wij niet vergeten dat het Apollo was die het ken-u-zelfen heeft uitgesproken. En Akkeringa weet wat hij wil en weet wat hij kan. Hij beoefent zijn kunst om de kunst alleen. Wat in Frankrijk eenigszins artistiekpedant door „*l'art pour l'art*” wordt uitgedrukt zegt Wagner zooveel kernachtiger in zijn „*deutsch sein heisst eine Sache um Ihrer selbst und der Freude and Ihr willen treiben.*” Hetgeen evenzeer op ons Hollanders van toepassing is. Ook hierin toont Akkeringa zijn landaard. Men ziet het aan al zijn werken. Hij begint niets of hij moet er toe gedisponeerd zijn, hij gaat er mee voort met tevredenheid en maakt het met blijheid af. Al zijn schilderijen zijn egaal, er is aan het eene detail niet meer zorg besteed dan aan het andere.

Bovendien is hij deugdelijk realistisch. Wij willen duidelijk trachten te zeggen wat wij hieronder verstaan. Wanneer wij bij Ovidius in de roerende legende van Philemon en Baucis lezen dat de beide goden die op aarde een rustplaats zoeken, het hoofd moeten buigen om het hutje van die simpele oudjes binnen te gaan en dat het oude vrouwtje een potscherf onder een der wiebelende tafelpooten legt; wanneer wij op Tintoretto's Avondmaal, dat wonderschoone schilderij met zijn wild-vlammende lampverlichting, op den voorgrond een kat in een mand met eetwaren zien snuffelen, dan voelen wij onmiddellijk de zuivere waarde van zulke realistische trekjes, dan zouden wij het echt menselijke tintelende leven dat zij aanduiden niet willen missen dan voelen wij, dat het alleen kunstenaars zijn die wel het hoofd in de wolken heffen maar toch de aarde tot steun voor hun voeten hebben.

Zoo zien wij ook — wij erkennen het gaarne veel bescheidener, maar toch met een echt gevoel voor stille schoonheid — in een van Akkeringa's tuintjes de boerenbloemen in hun harde stijfheid en schreeuwend kleurenrijkdom ons een ahnung van lichte lentegeuren en luw windelispelen tocademen. In die eigenlijk smakeloze kleurenvolt door grove handen op een waardeloos plekje bij

TUINTJE MET KINDEREN

NAAR EEN AQUAREL

(In het bezit van den Heer J. J. Biesing, den Haag.)

hun schamele woning geteeld, zien wij toch nog het zachte streven — men denke hoe aandoenlijk! — van de menselijke armoede om haar trieste leven te vermoopen. Verdienstelijk is de schilder die zoo'n gevoel in zijn werk weet uit te drukken. Zoo is er in den toon en de zonneglans van dat kleerendrogende vrouwtje waar wij boven van spraken, een reinheid en blondheid die in